

Nézem a hantot. A csonka kereszt alatt ragacsos sárvirág. Szörtyög az ősz, köhög. Lóbálja felénk hívó trombitáját. A hant meztelen, itt feledte a rohanó idő. Minket is elfelejt egyszer. Néha magam is elfelejtem, hány éves vagyok - van, amikor éneklés nélkül alszik el a születésnapom. Van, amikor a gyermek csak azért születik, hogy fölvegye Árvácska szoknyáját. Vannak emberek, akik szegények, de gazdagok, mert szeretnek és vannak olyan gyerekek is, akik szegények, mert senki sem szereti őket.

Az ördög nem rohan az idővel, beássa magát a létmederbe, s ott garázdálkodik, ott kovácsolja ravaszul stratégiáját. Mily könnyű lenne a védekezés, ha szilárdabb volna az egymás közti béke! A gyűlöletnek foga hullna, s az egymásra mutogatás értelmetlen lenne, kiveszne.

A szabályok, a tételek ismerősek. Törvényeinket égre ragasztjuk, mint ócska önmagunkat. Az évek telnek s öregedünk. Hogy melyik ösvényen indulunk, nem mindegy. Ha elindultál a kiválasztotton, már bajos megállni, visszatérni. A legjobb az, ha nem sárkányölőknek indulunk, sem egymás kínozólólegényéül.

Egyszer úgy is összerágja csontjainkat az ősz, s a csonka kereszt alatt sárvirág virít fű nélküli hantjainkon, s azzal a bánattal felejt itt az idő, hogy ezek a halandók képtelenek voltak egymást szeretni, tisztelni.

Van egy pillanat, amikor tengerészek akarunk lenni, de aztán tornatanárnőnk meggyőz arról: mégis jobb, ha atlétának megyünk. De tulajdonképpen nem is a babér a fontos, a kilométerek könnyed átugrása, hanem az, hogy a velünk együtt indulókat, majd lemaradókat biztatjuk az egy pályán való, felzárkózó nyargalásra. Magyarítani a soron következő taktikát, cselet, s ha elestek, nem elhagyni, inkább fölsegíteni, ösztökélni őket a továbbhaladásra, vonszolni megroggyant testüket a finis felé, amit átlépve a győzelem vár, a közös öröm, s talán így még a sárvirág is jobban illatozik.